

Sager. Den ene kaldes „Sager af særdeles Vigtighed og Vanskelighed.“ Der kan Ministeriet beskikke en Anklager. Der staar kun „kan“, men jeg vil antage, Ministeriet gør det altid. I de andre Sager derimod er der ikke Tale om at beskikke en Anklager. Vi kunne altsaa opstille to Klasser af Sager, praktisk talt bliver det saadan, at den ene Klasse er de store og vanskelige Sager — der kommer en Anklager og en Forsvarer —, og den anden Klasse er de mindre Sager — der kommer ingen Anklager, men der kan den tiltalte altid tage en Forsvarer, og denne Forsvarer har Ret til at indgive et Indlæg. Det er en Regel, som ikke har noget som helst tilsvarende, saa vidt mig bekendt, i nogen som helst Ret, den har det ikke i den nu-gældende Strafferetspleje udenfor de militære Sager, selv ved den offentlige Politiret i København er Forholdet slet ikke det. Det høje Ting maa bemærke, at om ogsaa man faar en Udskrift af Forhørene, er det, saa snart Sagen ikke er lige at løbe til, ikke saadan at vide, hvad det egentlig er, man anklager den tiltalte for, hvorpaa Anklagen egentlig støttes, hvad Forsvareren skal rette sin Opmærksomhed paa, hvad han skal imødegaa, og hvad han skal skaffe ny Oplysninger om, det er ikke saadan at vide, fordi man faar Forhøret, nej, det faar man at vide paa anden Maade, derved at Anklageren siger, hvad der er i Vejen, derved at han kommer og siger: Vi tiltale dig for det og det, jeg støtter mig paa det og det. Naar man ikke faar det at vide, vil i de fleste Tilfælde Indlægget ikke kunne gøre den Gavn, det skulde, og Indlægget skal fremlægges i Krigsretten, og hvad Krigsretten eller Avdtøren siger dertil, faa tiltalte og hans Forsvarer intet at vide om. Fremstillingen sker først, naar der skal dømmes i Sagen, og under Domsforhandlingen kommer hverken tiltalte eller hans Defensor til Stede. Det er derfor meget muligt, at Forsvareren, naar Dommen falder, saa vil sige: Jeg skulde bare have vidst, at det var det, man klagede over, og jeg skulde bare have vidst, at det var det, man vilde gøre gældende, saa skulde jeg nok have klaret det, men det vidste jeg ikke det mindste om. De Herrer maa lægge Mærke til, at selv ved den offentlige Politiret i København, hvor Retsplejen er summarisk, gaar det anderledes til. Sagen er den, at naar man kommer der op, kan man ved at tale med Dommeren faa at vide, hvad der er i Vejen, Dommeren siger: Der er givet den og den Rapport, og det staar paa de og de Beviser. Man

faar at vide, hvad der er i Vejen, og til-lige, hvorledes man skal indrette sit Forsvar. Men det er Mangelen ved det her foreslaaede, at det faar man ikke at vide her. Naar man derfor siger, at man retter den Mangel, at der i den gældende Ret ikke er nogen Regler om Forsvar, er det ikke saaledes at forstaa, at man virkelig tager den gældende Ret og overfører den borgerlige Strafferetsplejes Regler derpaa; saa maa der andre Regler til.

Derimod bliver ganske vist Forsvareren meget bedre stillet i de store Sager, hvor der bliver beskikket en Anklager og en Forsvarer, saaledes at Anklageren maa skrive, hvad han sigter for, og fremføre, hvad Beviser han har, og Forsvareren kan svare derpaa. Saa er der tillige Adgang til, at der veksles Indlæg, der staar ikke hvor mange, saa at de altsaa kunne veksle saa mange som muligt. Der kan let i en kriminel Sag veksles indtil en halv Snes Indlæg, endogsaa flere, fra hver Side, og disse Indlæg behøve ikke at være korte. Jeg har i en kriminel Sag set Dwyngler, Bunker af Aktstykker fremkomne paa den Maade. Man kan imidlertid ikke sige andet, end at der faar tiltalte Lejlighed til at varetage sit Tary, han eller hans Defensor kunne skrive lige saa meget, de ville.

Men saa er Spørgsmaalet dette: Hvad skal man gøre med alt dette Skriveri? Det skal Avdtøren forelægge og oplæse i Krigsretten. Ja men man har ikke tænkt paa, at det lader sig ikke godt gøre. Har man en Krigsret sammensat, saaledes som den er i første Instans, i Sager vedrørende menige, bestaar den jo af 2 menige, 2 Korporaler, 2 Sergenter, 4 Løjtnanter og 2 Kaptajner og en Præsæs, i alt 13 Mennesker, og disse 13 kunne ikke formodes at være lovkyndige. Men hvad skal man gøre med hele den Bunke af Indlæg? Skal man oplæse dem efterhaanden, som de komme frem? Det kan man jo gerne, men saa gad jeg nok vidst, om virkelig Dommerne, naar de skulle dømme, kunne huske det; det kunne de umuligt. Skulle alle Indlægene oplæses samtidig, saa er det umuligt at sidde og høre paa. For Resten glæder det mig at høre, at de militære i Krigsretten virkelig sidde ned. Jeg kan ikke tro det, thi i Krigsretinstruksen af 1683 § 13 staar, at de skulle staa op, og det er ikke blot, som det hedder, de gemene, det er ogsaa Underofficererne. Altsaa, af Krigsrettens 13 Medlemmer skulle 6 ifølge Krigsretsinstruksen staa op, og det gør et moralsomt Indtryk, naar man i Krigsretten ved Sagens Begyndelse hører, at Forman-